

такова, каквото е измислил човѣческиятъ мозъкъ ; това небе не е нито кафезъ за земята, нито пакъ мехуръ, както са чинеше мене едно време. А ако е сичкото това така, то може да са каже, че и сжщата наша земя не е нищо повече, освѣнъ едно *небесно тѣло*, защото и тя виси на въздухътъ. Ако нѣкой да би поглѣдалъ отъ слънцето или отъ месѣчината на земята, то тя и нему би са показала, че е на небето, защото би била отъ него и далече и високо.

И така, азъ дълго време сѣдѣхъ и разсѣждавахъ самъ съ себѣ си, и самъ са разусѣтихъ за сичките тие нѣща. Наистина, че по-скоро щеше да са извърши работата, ако азъ да би отишѣлъ при дѣда попа и да го пораспитаамъ за тие нѣща (ученикътъ въ това време не бѣше вече дома си); ала не, азъ искахъ самъ да са усѣта. А когато захващахъ да са распитвамъ: а защо е небето синйо, когато е то простъ въздухъ, а не стѣкло; а защо дѣгата върви като полукръгъ, ако небето не е курубчесто? Когато захванахъ да мисла за сичкото това и да са усѣщамъ, то разбрахъ, че самъ никога нѣма да са усѣта, ако да би са и пукналъ отъ мислѣне. Търпѣхъ, търпѣхъ и най послѣ намѣрихъ свободно временце, когато монте господари отидоха нагосте, и спуснахъ са да прикамъ камъ дѣдовата понова къща. Дойдохъ, -- а тие ми казватъ, че сии. Ехъ, какавъ ядъ ми падна на сърцето; сѣки день не можешъ ти да оставашъ къщата на господаринътъ си и да търсишъ крайтъ га земята! Чѣвахъ азъ, чѣвахъ да стане